

ЦИНДИЛЪ-ПИНДИЛЪ И ДЖАСТА-ПРАСТА

Една жена имаше две дъщери-близнаци, съ две чудни имена. Казваха ги Циндилъ-пиндилъ и Джаста-праста.

Макаръ и близнаци, дветъ момичета никакъ не си приличаха. Джаста-праста бѣше възниска, пълничка, черноока и съ черни коси. Циндилъ-пиндилъ обратното: висока, слабичка, руса и съ сини като синчецъ очи.

И по нравъ дветъ сестричета не си приличаха. Джаста-праста бѣше буйна, весела, засмѣна. Цѣль день минаваше въ весели шегѣ и лудории съ дружитѣ си. А Циндилъ-пиндилъ бѣше тиха и замислена. Когато срешнѣше хора, навеждаше срамежливо очи и ги отминаваше.

И на работа дветъ сестри бѣха различни. Каквото и да наредятъ, Джаста-праста веднага се залавяше на работа. Наистина, въ бързината си все нѣщо ще ступи, нѣщо ще разлѣе, но работата си свършваше навреме. А Циндилъ-пиндилъ кършеше отъ мъка ржце и все не смѣеше нищо да похване, отъ страхъ да не повреди нѣщо, или да не сбърка работата.

Порастнаха дветъ момичета. Повика ги единъ день майка имъ при себе си. Бѣше тъкмо срещу голѣмъ празникъ. Всички се стѣгаха да посрещнатъ весело празника. Трѣбваше да се приготвятъ и дветъ момичета. Майката даде и на дветъ сестри по едно голѣмо парче сукно, ножици, игли и конци и имъ рече:

— Ето, дъщи, пораснахте вече, трѣбва да се погрижите сами да срешнете празника, както правятъ чуждитъ момичета. Ето ви игли, и конци, и ножици — оийте си сами премянитѣ.

Джаста-праста не чака подкана. Грабна плата и се залови на работа. Крои, ши, разпаря; пакъ крои и пакъ ши. Най-последно роклята бѣше готова предъ празника.

А горката Циндилъ-пиндилъ така си остана надъ плата: не смѣеше да го пипне — да не сбърка или развали нѣщо.